

SERRA D'ANCOSA

56a. SORTIDA "CONEGUEM CATALUNYA"

SECCIÓ DE CULTURA DE L'A. E. TALAIA

23 de maig del 2010

56a SORTIDA DE CONEGUEM CATALUNYA: SERRA D'ANCOSA 23 de maig de 2010

HORARI PREVIST

Sortida de la plaça de l'Estació de Vilanova i la Geltrú	7h 30 min
Sant Martí Sarroca. Esmorzar.	8h 15 min
Sortida cap a la Llacuna.	8h 45 min
Carretera de Sant Martí Sarroca a la Llacuna Km 25.	9h 15 min
Sortida caminaires	
La Llacuna. Final de l'etapa.	13h
Arribada caminaires	
Dinar a can Ramonet.	14h
Sortida cap a Vilanova i la Geltrú.	16h
Vilanova i la Geltrú.	17h

Portada:

Roure monumental a la Plana d'Ancosa, prop de la granja cistercenca. Dibuix de Josep M. Also.

La preparació d'aquesta 56a sortida ha estat realitzada per membres de la Secció de cultura de l'A.E.Talaia, abril del 2010.

LA LLACUNA

El terme municipal de la Llacuna, de 52,49 km², és un del més extensos de la comarca d'Anoia, després de Piera, i es troba al límit amb l'Alt Penedès i l'Alt Camp. Forma part del partit judicial d'Igualada. Comprèn la vall de la Llacuna, solc obert a l'interior de la Serralada Pre-litoral, drenat per torrenteres que originen la riera de Mediona o riu de Bitlles, afluent de l'Anoia en terres penedesenques, que descriu un arc de direcció S-NE entre la Plana d'Ancosa i la serra de Puigfred. Al S s'aixequen els cims del Castellar i de les Solanes. Aquest terme comprèn la vila de la Llacuna, cap del municipi, les restes del castell de Vilademàger, centre històric, i les caseries i veïnats de la Serra, Torrebusqueta, Rofes, les Vilates, les Barraques, Pollina i Baltà, a més de l'antiga granja cistercenca de l'Espluga d'Ancosa. En el seu territori hi abunden les coves, com les de les Rondes i de Valldecerves (amb troballes prehistòriques). També hi ha avencs notables com el d'Ancosa i de Viumala, i són molt pintoresques les roques de la Crida i del Frare. Cal destacar que té més d'una trentena de fonts, algunes entre els 700 i els 900 metres d'altitud, com la Font Cuitora i la del Castellar. El subministrament d'aigua municipal brolla del lloc dels Agullons. El mateix topònim de la Llacuna prové d'un petit llac endorreic que hi havia hagut al fons de la vall, sota la vila.

La vila de la Llacuna és a 614 m d'altitud, al fons de la vall. Pel que fa als seus orígens, sembla que abans de la vila de Màger havia existit un poblat romà o visigòtic de nom semblant o bé igual al que té actualment la Llacuna, paraula derivada certament del llatí "Lacus-Lacuna". Per tant, no és gens estrany que fos un poblat de l'època romana. A la vila actual s'hi veuen pedres visigòtiques, com les del Portal d'en Badorch o de la Banya. També es troben vestigis d'una ampla "carrerada romana", que ve de la Brufaganya, passa per la Plana d'Ancosa i Santa Coloma de Queralt i va a morir a la platja, al poble de Cunit. Han desaparegut les muralles medievals que l'envoltaven, en les quals s'obrien cinc portals (el d'en Bens, de la Font, d'en Badorch o de la Banya, del Vall i del Forat Micó).

Des del segle XV es formà la Plaça Major. Segons explica Ramon Llenas i Costa en els seus "Apunts històrics de la Llacuna", dels quals ens permetem transcriure'n una bona part de text, al llarg del segle XV es començaren a construir les cases amb voltes i arcades. En aquesta plaça es feia el mercat setmanal. Amb aquesta idea els llacunencs medievals construïren la plaça amb porxos. Es pot observar que la plaça té una varietat d'estils en les arcades; això demostra que a mesura que creixia "el dia de la plaça", com es deia llavors, anaven construint cases amb porxos per a protegir-se dels freds i pluges de l'hivern. Encara se'n pot contemplar alguna amb la inscripció de 1796 i altres posteriors construïdes amb arcades de totxo.

Als segles XIII-XIV hi hagué un call o comunitat jueva. Com en altres pobles veïns, es dedicaven al comerç i a la usura, traficant també amb blat, ordi i safrà. Aquesta petita colònia de jueus vivia al centre antic i emmurallat, concretament a l'actual carrer d'en Granell. Aquest carrer, durant l'Edat mitjana, tingué tres noms, el primer d'"en Granell", després dels "jueus o de la sinagoga", i per últim el del "Forn de Puja". Quan van marxar els jueus, els llacunencs van utilitzar el local de la sinagoga per a muntar-hi el forn de pa, anomenat forn comú o forn de puja.

Hi ha restes de la primitiva església de Santa Maria i del priorat en una casa de la vila, dos absis bessons que formaven part del creuer (que fa suposar una església amb un transsepte i cinc absis) ara aparedats entre dos murs i del tot invisibles. L'església de Santa Maria de la Llacuna (dita després també del Priorat), origen de la vila, és esmentada ja el 1020. Vers el 1053 una incursió sarraïna destruï el temple de la Llacuna i els seus arxius. El 1734 es construï l'actual església parroquial de Santa Maria, ja independent de Vilademàger, al solar de la capella de Santa Maria de Natzaret, edificada el 1327 al costat de l'hospital de la vila, fundat el 1325; presideix una petita plaça, en part porticada, de façana severa, ornada pel portal amb decoració en relleu de frontó triangular clàssic; és d'una nau i capelles laterals.

VILADEMÀGER

Per rigor històric no es pot parlar pròpiament de la Llacuna sense fer referència a Vilademàger, juntament amb la Plana d'Ancosa i amb el Santuari de Sant Magí de la Brufaganya, els dos primers arrel vital i origen del desplegament posterior de la vila i el tercer centre d'irradiació religiosa i cultural que repercutí en la manera de ser dels llacunencs.

El castell de Vilademàger es troba a 712 m d'altitud, arruïnat (en resta un portal d'entrada i part de la torre mestra), dominant el SE de la vall de la Llacuna. Amb l'antiga parròquia de Sant Pere de Màger foren l'origen de la demarcació. La primera referència documental al castell és del 987 i formava part de la línia de castells (amb Pontons, Miralles, Montagut, Querol, Pinyana, Orpí, Queralt i altres) defensora d'aquest extrem del Penedès. La baronia de la Llacuna comprenia un territori més ampli que el primitiu terme feudal de Vilademàger, amb els de Pontils i Miralles. Governaren el castell una família de castlans cognominada *Vilademàger*, esmentada des del 1149. L'església de Sant Pere de Màger o de Vilademàger, dins el recinte murat del castell, és esmentada des del 1160, però amb tota seguretat és anterior a la seva filial de la Llacuna, esmentada ja el 1020. Fou la primitiva parròquia del lloc, títol que compartí a partir del segle XIV amb la Llacuna i encara conserva el caràcter de parròquia rural. Resten elements de la construcció romànica (amb el portal al mur de tramuntana), però la major part de l'edifici és gòtic tardà (segle XV). Fins al 1936 s'hi venerà una prodigiosa i antiquíssima imatge del Crist o Majestat de Vilademàger (era molt popular l'aplec del Sant Crist del Castell el dilluns de la setmana de l'Ascensió).

ANCOSA

Ancosa és el nom de la serra que travessa el municipi de la Llacuna. Segons alguns erudits la paraula "Ancosa" és un nom d'origen cèltic i significa "la cova". Ho confirma el caseriu veí anomenat ca l'Espluga, nom que ve del llatí clàssic "spelunca". El seu significat és el de gruta, cova, caverna; ambdues paraules fan referència a la coneguda cova de Vall de Cerves, que devia ser el motiu original del nom de la plana i de la serra d'Ancosa. Aquest nom acredita l'antiguitat històrica en què ja era conegut aquest terreny geogràfic, abans dels àrabs, dels visigots i àdhuc dels romans. La serra d'Ancosa té el seu pic més alt dins la comarca de l'Alt Penedès en el Puig Montagut, que passa dels mil metres. En el terme de la Llacuna és el Puig Castellar, de 946 metres, on hi ha el piló vèrtex geodèsic.

La Comunitat del Císter

El comte de Barcelona, Ramon Berenguer IV, donà als monjos blancs de l'orde del Císter l'Espluga d'Ancosa, els terrenys de Vall de Cerves i l'actual plana d'Ancosa. El 1160, els monjos cistercens que s'havien establert a Valldaura el 1150 (terme de Cerdanyola del Vallès) decidiren traslladar-se a l'Espluga d'Ancosa del terme de Vilademàger. Segons documents, dotze monjos i tres novicis formaven la primera comunitat provinent de Valldaura. Més tard aquesta comunitat havia de ser la de Santes Creus, trasllat motivat sembla ser per l'escassetat d'aigua. Traslladats doncs definitivament a Santes Creus, a l'Espluga d'Ancosa restà només el gran domini i una granja monacal depenent del monestir de Santes Creus de la qual hi ha abundants restes. En els temps en què els monjos estigueren a Ancosa construïren la quasi mil·lenària casa-convent que es conserva en bastant bon estat, a part d'unes modificacions fetes per generacions posteriors de masovers. Darrere la casa hi havia la capella de la comunitat, avui en runes. Un fet curiós és que, observant la capella, ens podem adonar que aleshores ja es deia la missa de cara al poble. De la primera comunitat encara es conserva un gran pou d'amplíssimes dimensions, una joia arquitectònica, amb una profunditat de 9 m per 3 m de diàmetre, la part superior culminada amb una magnífica volta. Fou recuperat i rehabilitat per un grup d'entusiastes que han fet possible gaudir d'aquesta obra d'arquitectura

popular difícilment datable. Les dependències per al bestiar foren construïdes en temps de la primera comunitat i ampliades quan varen ser granja d'Ancosa, la qual perdurà fins al 1835. Per això es veuen unes boniques arcades d'estil romànic en els portals i finestres de l'interior del corral vell.

SANT MAGÍ DE LA BRUFAGANYA

Aquest santuari sempre ha tingut una estreta relació amb la vila de la Llacuna. Començant des de la predicació del sant, passant per les donacions de la poderosa família Cervelló (des de 1347 ja intitolats barons de la Llacuna), fins a la devoció de la gent del territori. Es troba situat a la muntanya de la Brufaganya, a uns 760 metres d'altitud, i pertany però a la Conca de Barberà, dins el municipi de Santa Perpètua de Gaià, al límit amb la comarca de l'Anoia. Al llarg de centúries fou centre de la vida espiritual d'aquestes comarques de frontera i al segle X el lloc era en poder dels cristians, conegut més tard per baronia de la Llacuna.

El 1204 hi havia l'ermita de Rocamora, lloc de la Brufaganya, poblat del temps de la Reconquesta que no va arribar a tenir més de 24 veïns, i a darreries d'aquell segle va ser erigida en parròquia rural. El santuari de Sant Magí, de primer un altre ermitatge fora d'aquella modesta parròquia, fins a principis del segle XVII va pertànyer a la parròquia de Sant Jaume de Rocamora, i d'aquí li vingué el nom de parròquia de Sant Magí de Rocamora. L'església actual del Santuari, de planta de creu llatina, és obra del segle XVIII. La família de Cervelló va ser una gran protectora d'aquest santuari. En 1524 hi va fundar el primer beneficiat i des d'aquest moment el santuari va adquirir un increment extraordinari. A la banda esquerra del barranc de Sant Magí es troben les Fonts, que segons tradició va fer brollar el sant, quatre grans dolls d'aigua considerada miraculosa. Hi havia un hostel per a pelegrins, un hospital a les fonts per als malalts, un magatzem de vitualles, etc. En aquella època era com un Montserrat. El 1556 l'hospital funcionava tocant a les mateixes fonts del santuari, amb cambra a propòsit per a banyar amb aigua els membres dolents dels malalts. Va durar fins al 1629, quan va ser traslladat a dalt del santuari, mentre que la capella de les fonts fou inaugurada l'agost de 1562. El maig de 1605 en prengueren possessió els religiosos de Sant Domènec que hi fundaren el convent. En virtut d'haver-se agregat a la basílica de Sant Joan de Letran, de Roma, gaudia de molts privilegis i gràcies pontificies. Després de dos-cents trenta-dos anys d'existència, el convent de la Brufaganya va finir amb la tragèdia del 30 de juliol de 1835, essent assassinats els frares. A partir del 1841 va funcionar com a parròquia de la rodalia, regida per un rector.

SANTA COLOMA DE QUERALT

El municipi pertany a la Conca de Barberà, té una extensió d'uns 34 km² i confronta amb la comarca d'Anoia per l'est amb els termes de Bellprat i Tous. La població té el seu origen en l'església de Santa Coloma, dins el terme del castell de Queralt, que era, al segle X, un bastió avançat del comtat de Barcelona. El castell de Queralt, origen de la baronia, va pertànyer primer als comtes de Barcelona, segle X, i a partir del segle XI als Queralt, del llinatge dels Gurb, fins que aquests, el 1213, vengueren la senyoria als antics castlans, els Timor, que prendrien el cognom de *Queralt*.

Si bé el nom de *Santa Coloma* ja consta en un document del 976, l'església de Santa Coloma de Queralt és documentada el 1033. Prop seu es bastí inicialment un petit castell dit la Carlania, on habitaven els castlans. Sembla que molt aviat s'hi formà un nucli de poblament, el qual el 1241 rebé del senyor de la baronia, Pere de Queralt, una carta de franqueses. El lloc s'anomenà primitivament Santa Coloma Samora i al segle XIII s'anomenà algunes vegades Samarca o de la Marca, mentre que el de Queralt apareix també de ben antic. Entre 1937 i 1939 s'anomenà Segarra de Gaià.

La vila de Santa Coloma de Queralt, a uns 675 m altitud, és prop de la capçalera del Gaià. Segons mossèn Joan Segura, antigament hi havia tres petits nuclis, un entorn de l'església, dit la Vila Vella, l'altre prop de la Carlania, o la Vila Nova, i el tercer vora el palau dels barons, després dels comtes, de Santa Coloma, nucli que s'anomenava la Pobla de Montpaó. Aquests petits nuclis en créixer es degueren anar acostant i formant la vila, explícitament documentada com a tal el 1294, quan es construïen les portes per als tres portals que aleshores hi havia, del qual es dedueix que ja era emmurallada. La vila i les muralles s'ampliaren per causa de les guerres civils i el 1471 ja són documentats els sis portals de la vila, dels quals han desaparegut els d'en Roca i de Sant Magí, i es conserven els portals de Cervera, del Martí, de Santa Maria o de l'Església i de Santa Coloma o de la Vilanova.

A part dels portals de l'antiga muralla, de la vila medieval es destaquen també dues places porxades, la de l'Església, el 1349 anomenada plaça de l'Om, i la Plaça Major, documentada el 1348 com a plaça de les Eres. En un racó de la plaça de l'Església, conegut el 1284 per Móra del Vall, hi ha el Portal dels Jueus, que dona pas a l'antic carrer dels Jueus, ara de les Quarteres. Entre el segle XIII i 1492, coincidint en una etapa de creixement de la vila, va tenir una *important comunitat jueva*, que disposava de sinagoga, hospital i banys propis. Encara es conserven l'estructura i els carrers de l'antic call, i és que a l'edat mitjana Santa Coloma de Queralt es distingí per la producció i comercialització de *safrà*. El comerç d'aquesta espècia el capitanejaven els jueus, que cada dilluns, en el mercat setmanal, fixaven la pauta-escandall del preu del safrà a regir a tot el país. S'exportava arreu de la Mediterrània fins a Antioquia i Àsia Menor a través del port de Barcelona.

Entre els monuments principals del cap de municipi cal mencionar l'*església parroquial gòtica de Santa Maria* (segle XIV), que substituï la primitiva. La seva construcció començà el 1331 i durà fins al 1587. Té uns bells finestrals amb traceries gòtiques i un campanar monumental, de torre, del segle XVII. Hi ha un magnífic retaule d'alabastre gòtic obra de l'escultor Jordi Joan, de 1387, dedicat a Sant Llorenç. A l'extrem del carrer de les Quarteres hi ha el portal del Castell, que dona a la plaça d'armes on, a més del castell, hi ha la façana de l'església de l'antic Hospital de Santa Magdalena. Del palau o castell de Santa Coloma la part més antiga és la torre de l'Homenatge, de planta circular del segle XI, que s'ha conservat en un racó, voltada d'altres edificacions. La façana principal del palau dels comtes de Santa Coloma sembla obra del segle XVII; s'hi obre un magnífic portal de mig punt amb gran dovellatge. A l'antic oratori del palau hi havia el *retaule dels Sants Joans*, gòtic, que avui és al Museu d'Art de Catalunya.

El monument més destacable de la vila és l'església de **Santa Maria de Bell-lloc**, situada extramurs. Entre 1270 i 1321 fou monestir de deodonats. El 1335 s'hi instal·laren frares mercedaris, que hi restaren fins a la desamortització del 1835. L'església és un magnífic temple de transició del romànic al gòtic que conserva una bella portalada romànica, de l'escola lleidatana, datada vers el 1230. Hi ha figures bíbliques i capitells i arcades ornamentades amb motius vegetals. A l'interior, en una capella gòtica, hi ha el *sepulcre gòtic de Pere de Queralt i Alamanda de Rocabertí*, obra de Pere Aguilar i Pere Ciroll, aquest darrer de Santa Coloma. Prop de Bell-lloc, a la deu del Gubià, hi ha la font dels Comtes, dita popularment la font de Canelles, construïda el 1614 per Dalmau de Queralt. La *creu gòtica de la Font de Canelles* es guarda a l'església de Bell-lloc.

NATURA I CURIOSITATS PEL QUE FA AL RECORREGUT A PEU

Puig del Castellar

Té 945 metres d'altura sobre el nivell del mar. És el tercer pic més alt del Penedès. Al dessorra hi ha la barriada més septentrional de la Llacuna, la de Pollina, situada geogràficament en territori penedesenc. Des del cim del Castellar es dominen pobles de diverses comarques: el

Tibidado i tot el massís del Garraf, el Penedès i la vall de la comarca d'Anoia. Al fons les muntanyes de Montserrat. De cara al Pirineu tota la llargada de la serra del Cadí. En direcció a Lleida es veuen molts pobles de la Segarra. Cap a ponent es veu el cim del Montagut i la mar mediterrània a la banda de Calafell. Al cim del Castellar hi ha restes d'un poblat ibèric, amb abundoses troballes de ceràmica, cosa que indica un antic assentament de l'home en aquest indret.

Roure d'Ancosa

De roures en tenia molts el municipi de la Llacuna, principalment a Ancosa, que varen ser arrencats per fer carbó. Prop de la Granja cistercenca de l'Espluga d'Ancosa podem veure el singular Roure d'Ancosa, amb una soca i brancatge monumentals. Segons Daniel Macià i Martí, a *Arbres de la Comarca de l'Anoia*, aquest té una alçària de 20 metres i un perímetre del tronc de 4,30 metres.

Avenc d'Ancosa

També a la mateixa plana hi ha l'Avenc d'Ancosa, explorat per primera vegada l'agost de 1907 per un grup d'espeleòlegs del Club Muntanyenc Barcelonès dirigits per mossèn Marià Faura. La seva fondària es d'uns 31 metres, amb una gran sala al final de boniques estalactites i estalagmites. En aquell temps hom considerava que era la que en tenia més entre les conegudes. Es tracta d'un engolidor encara actiu que drena les aigües de la Plana Roja i voltants.

Cova de Valldecerves

Segons diuen documents i homes experts, el nom d'Ancosa és d'origen cèltic i significa “la cova”. És cert que el nom “speluncam” d'Ancosa de l'Edat Mitjana, com també l'actual nom de la Plana d'Ancosa prové d'aquesta cova prehistòrica de Valldecerves, pel fet que es troba situada sota i al final de dita plana. Prop de la cova, en una paret de pedra seca abalmada, es localitzen les pintures rupestres de Valldecerves, que corresponen al període anomenat Neolític mitjà. Sembla que foren els pobladors de la cova els autors de les pintures a la balma. Pel que fa al nom, el veiem també escrit com Valldeserves. Hi ha diversitat de parers quant a la seva procedència: de l'arbre dit *server* o *servera*, o bé del llatí *cervària*, terra de cérvols...

Salt del gos

No molt lluny de Valldecerves es troba un precipici, dit “el salt del gos”. Es creu que aquest tallat de roca va ésser anomenat així perquè era el lloc adequat per tirar-hi els gossos vells que tenien els pastors i pagesos dels voltants.

Bibliografia:

- Llenas i Costa, Ramon: *Apunts històrics de la Llacuna*. Treball premiat en el VII Concurs Sant Ramon de Penyafort (1979) amb un accèssit al tema. Edició patrocinada per la Cambra Agrària de la Llacuna. Publicat el maig de 1980.
- Gran geografia comarcal de Catalunya. Volum 5. El Penedès i l'Anoia. Enciclopèdia Catalana, S.A., 1a edició: març del 1982.
- Gran geografia comarcal de Catalunya. Volum 9. La Segarra, l'Urgell i la Conca de Barberà. Enciclopèdia Catalana, S.A., 1a edició: març del 1983.
- <http://senderisme.planasantich.org/Ancosa>
- http://ca.wikipedia.org/wiki/Santa_Coloma_de_Queralt

56ª CONEGUEM CATALUNYA
PUIG CASTELLAR – PLANA D'ANCOSA – VALLDECERVES – LA
LLACUNA

Temps parcial	Temps total	Distància km
0,00	0,00	0,00

Situats al km 25 de la carretera de Sant Martí Sarroca a la Llacuna, comencem la caminada entrant en una pista asfaltada en direcció a ponent, on hi ha els senyals del GR 7-2.

0,02	0,02	0,19
------	------	------

Desviament amb pal indicador al Puig Castellar; aquí hem de deixar la pista asfaltada i anar cap a la dreta per un camí de terra que puja i que, uns quants metres més endavant, bifurca. En aquest punt hem d'anar a l'esquerra.

0,04	0,06	0,45
------	------	------

Bifurcació amb pal de senyalització, deixem el camí que baixa i continuem pujant cap a l'esquerra; més endavant veiem les antenes del Puig Castellar.

0,02	0,08	0,56
------	------	------

Clariana amb cruïlla de quatre camins, nosaltres continuem recte i en pujada.

0,04	0,12	0,84
------	------	------

Bifurcació, amb pal indicador al Poblat Ibèric, continuem recte i en pujada.

0,03	0,15	1,05
------	------	------

Bifurcació, amb pal indicador al Poblat Ibèric a l'esquerra; continuem cap a la dreta.

0,03	0,18	1,25
------	------	------

Pista travessera, anem a la dreta, pugem; ens queden les antenes a l'esquerra.

0,02	0,20	1,40
------	------	------

Vèrtex geodèsic del Puig Castellar (944,5 m) amb caseta de guaita i magnífiques vistes de l'entorn.

Després del reagrupament hem de tornar enrere per la pista on hem vingut; baixem.

0,03 0,23 1,56

Hem de deixar el sender de l'esquerra per on hem vingut i més endavant se'ns uneix per la dreta un camí que ve de les antenes; continuem recte pel camí principal, més endavant aquest fa un gir a la dreta i després el camí és cimentat.

0,05 0,28 1,86

Cruïlla de camins amb pal indicador que diu: Font de les Canals 0,8 km, Plana d'Ancosa 2,4 km; hem d'anar cap a la dreta, que baixa.

0,03 0,31 2,08

Bifurcació amb pal de senyalització, a la dreta aniríem també a la casa d'Ancosa; nosaltres continuem recte avall.

0,09 0,40 2,73

Font de les Canals amb pal indicador, a la dreta de la pista; continuem per la pista avall.

0,09 0,49 3,33

Se'ns uneix un camí per la dreta, més endavant hi ha un pal de senyalització i un camí que se'ns uneix per l'esquerra; més enllà ens queda a la dreta una bassa rodona de ciment. Continuem per la plana d'Ancosa.

0,10 0,59 3,96

Cruïlla amb pal indicador (Roure d'Ancosa 0,3 km, Avenc d'Ancosa 0,6 km), al davant tenim un dipòsit prefabricat i una granja a prop; anem per la pista de l'esquerra.

0,04 1,03 4,27

Roure d'Ancosa, declarat arbre monumental per la Generalitat de Catalunya l'any 1990.

Reagrupament; després tornem enrere per on hem vingut fins a la cruïlla anterior.

0,04 1,07 4,57

Cruïlla, anem recte deixant el dipòsit prefabricat a l'esquerra.

0,02 1,09 4,68

Pou antic a la dreta de la pista, més endavant passem pel costat de la casa d'Ancosa, que queda a l'esquerra.

0,03 1,12 4,87

Cruïlla amb pal de senyalització, anem a l'esquerra; més endavant veiem a l'esquerra de la pista les restes del Monestir de Valldaura, dels monjos Cistercencs, de l'any 1155.

0,03 1,15 5,08

Bifurcació, anem a la dreta, que puja.

0,02 1,17 5,20

Bifurcació, anem a l'esquerra per un camí poc fressat que va per la carena de la serra.

0,03 1,20 5,40

Passem per sota una línia d'alta tensió; més endavant el camí es transforma en sender i baixa cap al fondo de l'esquerra.

0,10 1,30 6,04

Camí travesser del fondal, anem a la dreta.

0,03 1,33 6,23

Final de la pista del fondal, anem cap a l'esquerra per un sender que puja fins a un bosquet proper.

0,02 1,35 6,35

Petit grau que hem de baixar amb compte, més endavant desemboquem en un antic camí travesser, anem cap a la dreta baixant; tornem a desembocar en un camí travesser, anem cap a la dreta.

0,07 1,42 6,74

Desemboquem en un camí més fressat, anem cap a la dreta, baixem; més endavant passem pel costat de can Pere Gumà a l'esquerra del camí, deixem el seu camí d'accés.

0,04 1,46 6,96

Cruïlla, al davant tenim el llogarret de Valldecerves, nosaltres hem d'anar cap a la dreta, el camí voreja pel costat d'una vinya i després entra en el bosc durant una bona estona i puja. Aquí veiem els senyals blaus de la ruta de la Llacuna.

0,16 2,02 8,00

Ens unim a un camí travesser, anem cap a l'esquerra, pugem; més endavant deixem un camí que baixa cap a l'esquerra, continuem pel camí principal.

0,06 2,08 8,48

Deixem el camí principal, que puja, i n'agafem un de no tan fressat que baixa cap a l'esquerra.

0,05 2.13 8,58

Cruïlla amb pal indicador al Salt del Gos, anem cap a l'esquerra per veure'l.

Reagrupament; tornem a la cruïlla, cap a l'esquerra, en la direcció que portàvem; més endavant, runes de can Novell a l'esquerra del sender.

0,14 2,27 9,67

Clariana en el bosc amb bifurcació de camins, el nostre sender desemboca en un camí principal, anem cap a l'esquerra; pal de senyalització a la dreta; més endavant se'ns uneix un camí per l'esquerra, anem recte.

0,03 2,30 9,85

Bifurcació triangular de camins, amb pal de senyalització, hem de deixar el de l'esquerra que se'n va, i més endavant se'ns uneix el mateix, també per l'esquerra; nosaltres anem pel de la dreta.

0,08 2,38 10,33

Tanca de ferro, la passem, més endavant ja veiem el poble de la Llacuna a l'esquerra; al davant tenim can Marimon, el sender va passant entre camps.

0,07 2,45 10,72

Passem pel costat de can Marimon, deixant-lo a la dreta, i desemboquem en el camí cimentat d'accés; anem a l'esquerra, baixem.

0,01 2,46 10,82

Desemboquem en un camí traverser, anem a l'esquerra; al davant veiem un molí eòlic modern, les muntanyes de Montserrat al fons i la Llacuna a la dreta. Més endavant deixem a l'esquerra una granja.

0,04 2,50 11,06

Deixem a l'esquerra la porta d'entrada a la granja, anem per la pista principal.

0,03 2,53 11,22

Bifurcació, anem a la dreta per la pista principal.

0,07

3,00

11,75

Acabem la caminada a la carretera de la Llacuna a Santa Coloma de Queralt i al costat de la riera de la Llacuna; hi ha un cartell indicador; també tenim les primeres cases del poble a la dreta; podem anar-hi per arribar al centre.

Ramon Casas 01/05/2010

